

GS_ridders_dl1_001-007.indd 1 20-08-13 16:04

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA. Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Tekst: Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel: Il Labirinto dei Sogni
Omslag: Iacopo Bruno
Illustraties binnenwerk: Danilo Barozzi
Kaarten: Carlotta Casalino
Vertaling: Manon Smits & Pieter van der Drift

© 2011 Edizioni Piemme S.p.A, Corso Como 15, 20154 Milaan, Italië
© Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, Via Leopardi 8, 20123 Milaan, Italië www.atlantyca.com - contact: foreignrights@atlantyca.it
© Nederlandstalige uitgave : Bv De Wakkere Muis, Amsterdam 2013
NUR 282/283 ISBN 978-90-8592-232-2
Verspreiding in België: Baeckens Books nv, Uitgeverij Bakermat, Mechelen

www.geronimostilton.nl
www.geronimostilton.be
www.geronimostilton.com
www.riddersvanfantasia.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheese Makers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.com

Geronimo Stilton

HET DROMEN LABYRINT

Vertaling: Manon Smits en Pieter van der Drift

GS_ridders_dl1_001-007.indd 3 20-08-13 16:04

"De zwarte mantel van verdoemenis
die de wrede Heksenkoningin
over Fantasia had geworpen,
was eindelijk aan flarden gescheurd.
De rijken werden weer opgebouwd,
de volken leefden opnieuw in vrede
en legers waren nog slechts een nare herinnering.
Een nieuw Gelukkig Tijdperk was aangebroken
waarop Generaal Dappart,
die vroeger Saturno werd genoemd,
en zijn moedige Ridders van de Zilveren Roos
een waakzaam oog hielden.
Maar zoals wel vaker, stond er een duistere schim
op het punt deze rust te verstoren.
Dreigende wolken pakten zich samen aan de horizon:
nieuwe gevaren, nieuwe gevechten
en nieuwe uitdagingen voor nieuwe helden.
Een oude, machtige vijand uit het verleden
die zich in nevelen hulde,
stond klaar om Fantasia
in een donkere afgrond te storten."

Tovenaar Fabulus, *Ridders van Fantasia,*
Inleiding tot Boek Een.

GS_ridders_dl1_008-328.indd 9 20-08-13 16:08

Inleiding

Dit is een verhaal van lang geleden. Van een tijd waarin het wapengekletter en het vreselijke gebrul van de vechtende draken eindelijk was verstomd, in de meer dan duizend rijken van Fantasia.

De oorlog was ten einde.

De heksen waren verslagen.

De duisternis was verdreven.

Vrede heerste eindelijk over de rijken en alle harten waren vervuld van hoop.

Boselfen, Sterrenelfen, Zwerfelfen, Bosnimfen, Grijze Dwergen en alle volken van Fantasia werkten in harmonie samen om te voorkomen dat de Duistere Tijden ooit nog zouden terugkeren.

Er kwam een nieuwe ridderorde, met als wapen een zilveren roos, opgericht door de elf Saturno, die al snel door iedereen generaal Dappart werd genoemd. De nieuwe ridders stonden dag en nacht paraat om Florina's rijk te beschermen tegen onrechtvaardigheid,

GS_ridders_dl1_008-328.indd 11 20-08-13 16:08

ook in deze tijden van vrede, zich ervan bewust dat het Kwaad altijd op de loer lag.

En inderdaad, op een dag als alle andere dagen, kreeg het Riddereiland onverwacht bezoek.

Het was bijna avond toen een kleine gestalte met een smaragdgroene mantel, waarop magische symbolen en glinsterende runentekens waren geborduurd, aan land ging. De gestalte droeg een ongelooflijk geheim met zich mee, dat eeuwenlang verborgen had gelegen tussen de bladzijden van een magisch dagboek; een mysterie dat bijna net zo oud was als Fantasia zelf, en dat na al die jaren eindelijk zou worden onthuld.

En op dat moment begint het avontuur dat het lot van drie jonge en moedige Ridders van de Zilveren Roos bij elkaar zou brengen. Een Zwerfelf, een Bosnimf en een elf die alleen van vaderskant tot het volk der Sterrenelfen behoorde, zouden weldra worden opgeroepen voor hun eerste missie.

Dappere ridders op zoek naar avontuur, die net als alle andere jongeren dromen van een mooie toekomst, maar met iets extra's. Iets speciaals: een ijzeren wilskracht, een oprecht hart en reusachtig veel moed.

Hoewel ze het nog biet weten, wacht er hen een lange, gevaarlijke reis naar een van de verste en geheimste

GS_ridders_dl1_008-328.indd 12 20-08-13 16:08

plekken van Fantasia: een reis naar het mysterieuze Dolende Dromerseiland.

Voor de nieuwe Ridders van de Zilveren Roos is het moment aangebroken om op de proef te worden gesteld.

Het is tijd voor een nieuwe uitdaging!

Luister maar …

GS_ridders_dl1_008-328.indd 13 20-08-13 16:08

Proloog

De nachtegaal scheerde met haar kleine vleugels over de Baai der Illusies, die wel van goud leek in de ondergaande zon, in de hoop door niemand te worden gezien. Uiteindelijk bereikte ze de drie grote zeilschepen die daar sinds een paar dagen voor anker lagen, vloog over een commandobrug en landde op de hoogste mast.

Gespannen keek de nachtegaal om zich heen: er leek niemand aan boord te zijn.

De bizarre zeilschepen, die van de romp tot aan het bovenste zeil zwart als pek waren, schommelden zachtjes heen en weer op de deining en wierpen onrustbarende schaduwen over de baai.

Het vogeltje hield haar kopje scheef: waar kwamen deze schepen, die zo donker waren als een sterrenloze nacht, toch ineens vandaan?

Ze had ze een aantal dagen geleden voor het eerst opgemerkt, ver van de kust, op volle zee. Toen ze in de baai

GS_ridders_dl1_008-328.indd 15 20-08-13 16:08

voor anker gingen, was ze nieuwsgierig over het woud van het eiland naar het Goudstrand gevlogen. Verder durfde ze niet. Op een oude boomstronk in het zand had ze de situatie eerst een tijdje geobserveerd.

De grootste van de drie zeilschepen was een galjoen met meerdere dekken en een hoge achtersteven. Het rees op uit de zee als een reusachtig zwart rotsblok. Toen het met een lange witte streep schuim achter zich was aan komen varen, had een donderwolk plotseling de hemel verduisterd en was er een ijskoude wind opgestoken die de golven geselde.

Er was niemand van het schip afgekomen en toen de zon achter de horizon was verdwenen, werden de schepen in een totale duisternis gehuld. Geen enkel lichtje in de hutten of kajuiten, geen enkel geluid dat die wonderlijke, mysterieuze stilte verbrak.

Dat was een paar dagen geleden.

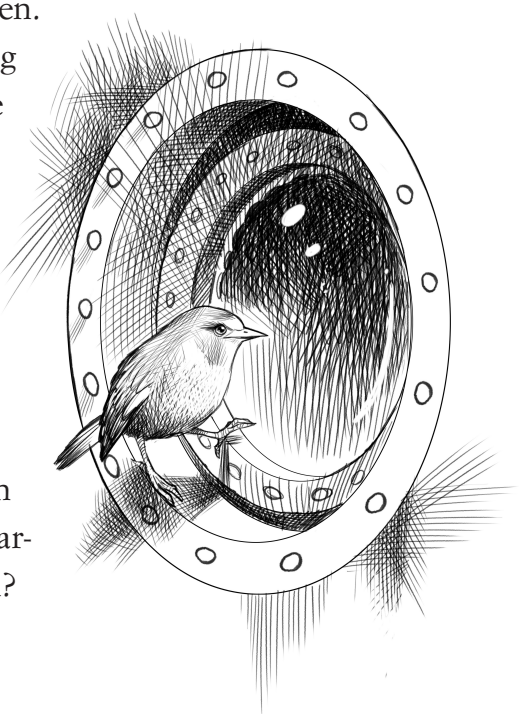
Nu was dezelfde nachtegaal boven op de hoogste mast neergestreken, om meteen daarna met een soepele duikvlucht te landen op het dek. De deuren van de hutten waren dicht, de patrijspoorten hermetisch afgesloten. Het enige geluid was het kraken van het oude galjoen dat veroorzaakt werd door de deining.

Toch was er plotseling iets dat haar aandacht trok.

GS_ridders_dl1_008-328.indd 16 20-08-13 16:08

Een van de patrijspoortjes bij de achtersteven stond op een kier! Het vogeltje vloog er aarzelend naartoe: achter het ronde raampje bevond zich een donkere hut, die zwak door een flakkerend kaarsje werd verlicht. Het schip was dus helmaal niet onbemand!

De wanden van de hut waren net als de rest van het schip pikzwart. Er hingen kaarten en zwartgeblakerde schilderijen naast kasten vol met ampullen en boeken die bedekt waren met een dikke laag stof. In het midden van de ruimte stond een tafel die was bezaaid met grote opengevouwen kaarten en allerlei vreemde voorwerpen. En verder stonden er nog een hemelbed en een oude leren fauteuil.

Na een korte aarzeling duwde de nachtegaal het ronde glazen raampje met haar pootje naar achter, en hupte de hut in. De kamer was stoffig en alles rook naar de zilte zee. Van wie was deze hut? En waarom was het er zo'n rotzooi?

Als een donderslag bij heldere hemel werd de kamer opgeschrikt door het geluid van wel honderd trommels.

De nachtegaal keek verschrikt om, maar het was al te laat.

Voordat ze weg kon vliegen, hadden twee donkere poten haar te pakken. In de duisternis glom een bronzen masker.

GS_ridders_dl1_008-328.indd 18 20-08-13 16:08

DEEL EEN

DE DRIE RIDDERS

GS_ridders_dl1_008-328.indd 19 20-08-13 16:08

1
Een mysterieuze bezoeker

Het kristallen scheepje gleed licht en soepel over de golven. Het was rustig in de haven. Hoewel de avond nog niet was gevallen, leek het Riddereiland in een diepe slaap gehuld.

Het zeilbootje legde aan; op de stenen pier ving een jonge elf het touw op en bond het stevig aan de meerpaal vast. Er werd een houten loopplank tussen wal en schip geschoven. Op de plank verscheen een kleine gestalte, het gezicht verborgen in de kap van haar mantel.

'Welkom op Riddereiland!' riep de jonge elf met een schelle stem. Het kleine vrouwtje liep met zekere tred over het krakende hout. Op haar lange smaragdgroene mantel waren raadselachtige glimmende symbolen geborduurd. De hand-

GS_ridders_dl1_008-328.indd 21 20-08-13 16:08

schoenen en laarsjes waren van donker leer. Eenmaal op de kade wierp ze een blik op de elf die haar zojuist zo vriendelijk had ontvangen.

'Dankjewel, beste jongen', zei de vrouw met een vriendelijke, zachte stem.

'Kan ik u misschien met uw bagage helpen?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik heb geen bagage bij me. Ik zal niet zo lang op Riddereiland blijven, ik wil alleen kort een oude vriend begroeten.'

De jonge elf keek verrast op. 'Dus u bent niet voor de eerste keer op Riddereiland!'

'Nee, alleen was de laatste keer heel, heel erg lang geleden …'

De blik van de vreemdelinge richtte zich op de versterkte burcht vlakbij. Het leek wel eeuwen geleden sinds ze voor de laatste keer voet op deze bodem had gezet, terwijl ze toch pas tien jaar weg was. Het Riddereiland was enorm veranderd. Na de vreselijke aanval van de heksen was uit de as een nog mooier en indrukwekkender stadje herrezen: statige stenen huizen hadden de krotten vervangen en brede, met marmer bestraatte wegen volgden elkaar op tussen pleinen met gekleurde mozaïekvloeren. Maar het echte pronkstuk, dat als een juweel in de rotsen was ingezet, bleef de Ridderburcht,

GS_ridders_dl1_008-328.indd 22 20-08-13 16:08

die lichtroze fonkelde in het licht van de ondergaande zon.

De nieuwsgierige elf keek hoe het kleine vrouwtje vastberaden de kant van de burcht op liep. Haar missie was begonnen.

Het zwaard suisde rakelings langs Saturno's hoofd, keerde zich om en hakte direct weer op het net gemiste doel in. Saturno dook naar rechts en ontweek de zoveelste aanval. Hij rolde een stukje door tot hij op een zekere afstand van zijn tegenstander was.

'Heel goed, Regulus!' zei hij op geamuseerde toon. 'Iedere dag word je beter. Maar van me winnen, kun je nog wel even vergeten.'

'Dat zullen we nog weleens zien!' riep de Sterrenelf, die een nieuwe aanval inzette. Een stuk of twintig leerlingen en jonge Ridders van de Zilveren Roos keken vol bewondering naar het gevecht tussen hun generaal en zijn beste vriend. Ondanks dat de twee houten trainingswapens gebruikten, was het duel niet minder boeiend. Het geluid van de zwaarden die tegen elkaar botsten, de snelle, goed getrainde bewegingen, de kunst

GS_ridders_dl1_008-328.indd 23 20-08-13 16:08

om je niet door de tegenstander te laten verrassen: het was altijd een spektakel wanneer Saturno en Regulus een potje gingen sparren.

Voor Saturno was het een perfecte gelegenheid om een heleboel trucjes aan anderen te leren, die ze op een dag misschien goed zouden kunnen gebruiken.

'Geef je je nu dan over?' vroeg Saturno.

'Me overgeven?' reageerde Regulus alsof hij beledigd was. 'Nu ik aan de winnende hand ben?'

'Waar heb ik dat eerder gehoord? Zei je dat gisteren ook niet? En eergisteren? En de dag daarvoor? En …'

'Ja, ja, dat kan wel zijn,' zuchtte Regulus, 'maar als ik me nu overgeef krijg ik het straks weer van Robinia te horen. Je weet hoe ze is …'

De generaal van de Rozenridders schoot in de lach en een tel later kruisten hun wapens elkaar al weer.

Voor Saturno en Regulus was het net als vroeger. Soms, als ze 's avonds alleen waren, dachten ze terug aan de lange reis die ze samen hadden gemaakt van het ene naar het andere rijk: aan de gevaren, de mysteries, de proeven van bekwaamheid die ze moesten doorstaan, met altijd die onzekerheid over wat er daarna zou gebeuren. En als ze trainden in de grote zaal, zoals die dag, kwam het verleden vanzelf terug.

GS_ridders_dl1_008-328.indd 24 20-08-13 16:08

Saturno wierp zich met een koprol naar voren en verraste Regulus daarmee zo dat die zijn evenwicht verloor, waarna het voor de generaal een koud kunstje was om hem in één beweging zijn zwaard afhandig te maken.

Er brak een daverend applaus uit.

'Die techniek moet je me snel leren', zei de Sterrenelf ietwat beteuterd.

Saturno stak zijn hand uit en hielp hem overeind.

GS_ridders_dl1_008-328.indd 25 21-08-13 15:11

'Luister goed,' zei de generaal en hij wendde zich tot de ridders en de aanwezige leerlingen, 'hoewel zwaardvechten een belangrijk onderdeel vormt van jullie opleiding, mogen jullie nooit vergeten dat je eerst op jezelf moet kunnen vertrouwen en daarna pas op je wapen. Het allerbelangrijkste, en dat weet iedere echte ridder, zit hier binnen in je', en hij legde zijn hand op zijn borst ter hoogte van zijn hart.

Ze knikten allemaal overtuigd.

'Hartstocht, moed, oprechtheid, fatsoen', ging Saturno verder. 'Dat zijn de echte wapens van een ridder. Niet de zwaarden, en ook niet de lansen of de kruisbogen. Knoop dat voor altijd in jullie oren, want alleen zo kun je ooit een grote Ridder van de Zilveren Roos worden.'

Na de training bleef Saturno alleen achter. Voorzichtig begonnen de eerste sterren aan de blauwe hemel te verschijnen. Vanaf het balkon van de grote oefenzaal, met daaronder de schitterende tuin, kon je over het hele eiland uitkijken.

Saturno dacht aan al het geluk dat hem na die jaren ten deel was gevallen. Hij had ervoor moeten knokken

GS_ridders_dl1_008-328.indd 26 20-08-13 16:08

en uiteindelijk was hij voor iedere inspanning beloond.

Het Riddereiland floreerde onder zijn leiding. Uit alle hoeken van Fantasia waren nieuwe, jonge leerlingen gekomen die bereid waren om de lange weg af te leggen naar het einddoel: Ridder van de Zilveren Roos worden. Zijn oude vrienden waren bij hem gebleven en samen hadden ze de handen ineengeslagen om te voorkomen dat zoiets nog een keer kon gebeuren. Types als Strega zouden nooit meer de kans krijgen om de harten van de bewoners van Fantasia te verkillen. Dat had Saturno zichzelf beloofd en hij was van plan om zich aan die belofte te houden. Hij was het verplicht aan Florina, de Feeënkoningin, die van het allereerste begin in hem geloofd had; aan Spica, die meer dan zomaar een vriendin was; aan zijn trouwe draak Halvestaart, die altijd voor hem klaarstond, en aan alle anderen die in hem waren blijven geloven.

'Wat zit je toch voor je uit te staren, mijn moedige generaal? Is er iets mis?'

Saturno schrok zo van de stem achter hem, dat hij bijna omviel.

Hij draaide zich om. De sterren werden weerspiegeld in twee grote ogen, lichtblauw als de hemel op een zonnige winterdag.

GS_ridders_dl1_008-328.indd 27 20-08-13 16:08

'Hoi Spica,' zei Saturno, 'ik had je niet horen aankomen.'

'Misschien omdat je zo in gedachten verzonken was', glimlachte de Sterrenelfin terwijl ze dichterbij kwam.

De generaal van de Ridders van de Zilveren Roos voelde zich bij haar altijd op zijn gemak. Spica's aanwezigheid had dat magische effect op hem. Sinds ze de handen ineen hadden geslagen om de brokstukken van het Ridderschild weer bijeen te krijgen, was ze niets veranderd: ze was altijd die vrolijke meid van toen gebleven, met een hart van goud.

'Kom je van de stallen?' vroeg Saturno. 'Hoe gaat het met de drakenjonkies?'

'Heel goed, ze eten alsof het orken zijn!' zei de Sterrenelfin. 'En er staan nog veel meer eieren op het punt om open te gaan: als het in dit tempo doorgaat, zal binnenkort iedere Ridder van de Zilveren Roos een blauwe draak voor zichzelf alleen hebben, net als vroeger!'

Spica lachte tevreden. Saturno keek haar aan: ze droeg haar goudblonde haren in een staart die op haar rug viel. Ze was mooi, ook zo, met de zilvergrijze maliënkolder aan, haar blauwe mantel, de grote leren handschoenen en de knielaarzen: het tenue van de Drakentrainer. De

GS_ridders_dl1_008-328.indd 28 20-08-13 16:08

beste in de lange geschiedenis van het Riddereiland, tenminste volgens haar voorgangster Fierheid, die in Spica het talent om met draken te werken ontdekt had en haar had aangemoedigd zich er verder in te bekwamen.

'Waar zat je aan te denken?' vroeg Spica.

'Aan het geluk dat ik de laatste jaren heb gehad', antwoordde Saturno, en hij pakte haar hand. 'Als ik denk aan het Riddereiland en aan wat we allemaal hebben opgebouwd … Wij allemaal samen.'

De ster op het hoofd van de elfin begon fel te stralen. 'Ja, ik ben ook heel trots op wat we hebben bereikt!' zei ze, terwijl ze naar de Ridderburcht onder hen keek, met zijn pleinen vol ridders en leerlingen. 'Je had gelijk, Saturno. Het zwaard maakt nog geen echte ridder, het gaat er vooral om dat het hart op de goede plek zit.'

'Generaal Dappart?'

Saturno en Spica draaiden zich om: voor hen stond een jonge Ridder van de Zilveren Roos, strak in de houding.

Saturno knikte een keer, waarna de jongen op de plaats rust hield. 'Wat kan ik voor je doen, Hooghart.'

'Er is iemand voor u, generaal.'

Saturno fronste zijn wenkbrauwen en wisselde een blik met Spica uit. 'Zo laat nog? Wie kan het zijn?'

GS_ridders_dl1_008-328.indd 29 20-08-13 16:08

'Een afgezant van de Feeënkoningin, heer. Ze wil u dringend onder vier ogen spreken.'

GS_ridders_dl1_008-328.indd 30 20-08-13 16:08